

Arrest

nr. 58 254 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 17 juli 2006 België binnen en dient een asielaanvraag in op 19 juli 2006.

Op 10 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 september 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 209.264 van 29 november 2010 wordt het annulatieberoep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 april 2008 komt verzoeker opnieuw België binnen en dient een asielaanvraag in op 11 april 2008.

Op 30 september 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 22 754 van 4 februari 2009 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt bij beschikking van de Raad van State nr. 4100 van 9 maart 2009 niet toelaatbaar verklaard.

Op 17 maart 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 2 april 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 19 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 19 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2010 komen tweede en derde verzoekers België binnen. Tweede verzoekster dient op 25 februari 2010 een asielaanvraag in.

Op 26 maart 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 27 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van tweede verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 november 2010 en op 7 december 2010 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door eerste verzoeker.

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.03.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij medicatie inneemt. Behandeling en regelmatige opvolging is noodzakelijk (zie gesloten omslag in bijlage).

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie administratief dossier DVZ).

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, zijnde de voor betrokkene noodzakelijke medicatie, behandeling en opvolging, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. In Armenië bestaat slechts een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en de nodige medicatie gratis verspreid wordt. Betrokkene was volgens zijn eigen verklaringen (cfr. interview asiendiensten 26.07.2006 en 15.04.2008) woonachtig in A. Betrokkene kan voor zijn medicatie en de nodige gespecialiseerde behandeling en opvolging terecht in het gespecialiseerde centrum van Erevan, gelegen op zo'n 40 km van A. (zie administratief dossier DVZ).

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (met name een ernstige intimidatie vanwege de Armeense overheden) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(....)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient ambtshalve na te gaan of het beroep op ontvankelijke wijze werd ingesteld. De derde verzoekende partij is een minderjarig kind van twaalf jaar oud.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard genomen ten opzichte van de drie verzoekende partijen, vader, moeder en kind. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd van twaalf jaar niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te

worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kind, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoekende partijen niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enig middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoen op een correcte feitenwinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Tevens stelt verwerende partij dat een behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zouden zijn in Armenië.

Volgens verwerende partij zou diabetes mellitus type 2 opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen in Armenië en zou de nodige medicatie gratis verspreid worden. Verzoeker zou in het gespecialiseerd centrum van Erevan (40 km van A.) terecht kunnen voor de behandeling en opvolging van zijn ziekte.

Verzoeker verliet in 2006 zijn thuisland omwille van aanhoudende ernstige problemen met de plaatselijke autoriteiten. Het staat vast dat verzoeker onmogelijk naar zijn thuisland kan terugkeren, zeker niet naar zijn geboorteplaats A. Bij een gedwongen terugkeer naar zijn thuisland zal verzoeker aldaar een leven in clandestiniteit dienen te leiden en zal hij verstoken blijven van de noodzakelijke medische zorgen.

Indien tegenpartij het asielrelaas van verzoeker in overweging had genomen, had zij nooit kunnen stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat de argumenten die geen betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker buiten de medische context vallen en er geen verder gevolg aan kan worden gegeven. De verwerende partij wijst erop dat verzoekers uit het oog verliezen dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de regularisatie om medische redenen betreft en verzoekers, in zoverre zij niet-medische redenen willen aanvoeren om alsnog gemachtigd te worden tot verblijf, gebruik dienen te maken van de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwet. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

In de mate waarin verzoekers zich beroepen op het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de verwerende partij erop dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat behandlings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst beschikbaar zijn en dat de aandoening van verzoeker is opgenomen in de lijst voor gratis zorgen en medicatie gratis verspreid wordt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld op een correcte feitenwinding.

3.3. Verzoekers menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat, had de verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker wel in overweging genomen, zij nooit had kunnen stellen dat verzoeker niet voldeed aan de gestelde voorwaarden. Verzoekers wijzen op de problemen die verzoeker in Armenië kende en waarom hij zijn land verlaten heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenwinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar de niet in overweging genomen asielaanvraag van verzoeker. Deze niet in overwegingname maakt echter niet de bestreden beslissing uit en verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om hiertegen beroep in te stellen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat hij dit niet heeft gedaan, zodat deze beslissing definitief is en verzoeker middels huidig beroep hiertegen geen grieven meer kan laten gelden. De verwijzing naar de niet in overweging genomen asielaanvraag is bijgevolg niet ter zake dienend.

Waar verzoekers verwijzen naar de omstandigheid dat verzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij ernstige problemen had met de plaatselijke autoriteiten en daardoor bij een terugkeer zal verstoken blijven van de noodzakelijke medische zorgen, wijst de Raad erop dat verzoeker deze problemen al heeft voorgelegd aan de daartoe bevoegde Belgische asielautoriteiten die hebben geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kan zich dus niet op zijn asielmotieven beroepen om aan te tonen dat de medische zorgen en behandeling niet voor hem beschikbaar zullen zijn in Armenië. In de mate waarin verzoeker deze asielmotieven had aangevoerd in zijn aanvraag, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (met name een ernstige intimidatie vanwege de Armeense overheden) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Door een herhaling van verzoekers problemen in Armenië doen verzoekers geen afbreuk aan dit motief. De Raad wijst erop dat in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, enkel deze medische redenen beoordeeld worden. Indien verzoekers menen dat zij op grond van andere, niet-medische redenen in aanmerking komen voor een verblijf of een beschermingsstatuut in België, dienen zij de daartoe geëigende aanvragen in te dienen.

Uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing steunde op alle elementen van het dossier, zodat niet kan worden aangenomen dat er werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De omstandigheid dat er in het kader van deze aanvraag geen rekening werd gehouden met de reeds afgewezen asielmotieven van eerste verzoeker, houdt geen schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET